



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Chaloupkové a soudkyň JUDr. Jitky Denemarkové a Mgr. Patricie Adamičkové v právní věci žalobkyně: **Eva K.**, bytem xxx, právně zast. Mgr. Davidem Strupkem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 31, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pro náhradu nemajetkové újmy, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. 3. 2011 č. j. 4 C 127/2010 - 26,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 17. 3. 2011 soud I. stupně zamítl žalobu, již se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení 150.000,- Kč z titulu nemajetkové újmy. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobu neshledal opodstatněnou a v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval na hlediska uvedená v ust. § 13 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a na zjištění, která vyplynula z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 5. 2009, kterým bylo zrušeno

rozhodnutí ředitele PČR, Správy Západočeského kraje, ze dne 21. 3. 2007 a rozhodnutí ředitele PČR, Okresního ředitelství Sokolov, ze dne 24. 12. 2006, a věc byla vrácena žalovanému, tj. řediteli PČR, Správy Západočeského kraje, k dalšímu řízení. Tato rozhodnutí se vztahovala k přeřazení žalobkyně z odborného pracoviště do dohledu nad silničním provozem, kde byl nižší příjem, s čímž žalobkyně nesouhlasila, a dovozovala, že byla přeřazena jen z důvodu svého těhotenství, v čemž spatřovala diskriminaci z důvodu pohlaví, a z tohoto též dovozovala i nárok na nemajetkovou újmu, která jí takto vznikla. Soud I. stupně dovodil, že rozhodnutí, která byla Krajským soudem v Plzni zrušena, a na podkladě kterých žalobkyně dovozovala svůj nárok, byla zrušena jen jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Jestliže tato rozhodnutí byla zrušena pro nepřezkoumatelnost, pak nelze z toho dovodit, že by se zde řešila diskriminace žalobkyně. Proto shledal, že nebylo postaveno najisto, že by došlo k diskriminaci žalobkyně kvůli pohlaví, kterou by musela žalovaná vyvracet svými tvrzeními, anebo nabízenými důkazy, a na podkladě tohoto pak neshledal její žalobu opodstatněnou.

Proti rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém soud I. stupně vytýkala zejména vady řízení a nesprávné právní posouzení. Poukazovala na to, že kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu podat nemohla vzhledem k jeho rozhodnutí a k jeho charakteru, jakož i ke svému postavení. Dále odkazovala na právo Evropské unie, které podle ní garantuje osobě postižené diskriminací právo obrátit na příslušné orgány a následně na soud s nárokem na náhradu újmy způsobené diskriminací. V této souvislosti žádala, aby odvolací soud se obrátil na „SDES“ s žádostí o zodpovězení předběžných otázek, které podrobně specifikovala v odvolacím návrhu. Navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn tak, že se žalobě vyhovuje a jí by byla přiznána náhrada nákladů řízení. Rovněž zdůraznila, že jazykové znění Směrnice, na kterou odkazovala, garantuje osobě, která se cítí být diskriminována, přístup k oprávněnému prostředku, na jehož základě bude stanovena skutečná a účinná náhrada za diskriminaci, což znamená, že musí mít nárok na to, aby orgány veřejné moci byly oprávněny a povinny přezkoumat, zda k diskriminaci došlo.

Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání žalobkyně navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně byl jako věcně správný potvrzen. Zdůraznila, že z rozhodnutí policie, resp. rozsudku Krajského soudu v Plzni, z nichž žalobkyně dovozovala svůj nárok, nevyplývá, že tato rozhodnutí byla zrušena z důvodu diskriminace žalobkyně, proto jí nemohla v důsledku těchto zrušených rozhodnutí být způsobena jí tvrzená újma mající oporu v zák. č. 82/1998 Sb. Soud I. stupně postupoval správně, když se nezabýval postupem služebních funkcionářů, kteří rozhodovali o pracovním zařazení žalobkyně, neboť tomu bránil nedostatek pravomoci podle ust. § 7 o. s. ř. Navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně byl jako věcně správný potvrzen.

Odvolací soud podle ust. § 212 o. s. ř. přezkoumal odvoláním napadený rozsudek i řízení předcházející a odvolání neshledal důvodným. Vzhledem k charakteru věci, ve které šlo především o právní posouzení nároku, který žalobkyně uplatnila, odvolací soud postupoval podle ust. § 214 odst. 3 o. s. ř., neboť účastníci vyjádřili souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Podle odvolacího soudu rozhodnutí soudu I. stupně je věcně správné. Odvolací soud při svém rozhodování vycházel ze skutkových zjištění soudu I. stupně, která tvořila podklad i pro jeho rozhodnutí, neměl důvod vyhovět odvolacímu návrhu žalobkyně a obrátit se na Evropský soudní dvůr se žádostí o zodpovězení předběžných otázek, jak navrhovala

žalobkyně ve svém odvolání. To proto, že vzhledem k charakteru nároku, jakož i k rozhodnutí soudu I. stupně a i k odvolání žalobkyně, pak pro takový postup neměl podklad, zvláště když rozsudkem Krajského soudu v Plzni byla rozhodnutí, z nichž žalobkyně dovozovala diskriminaci, zrušena.

Ve věci šlo o posouzení opodstatněnosti nároku, který žalobkyně uplatnila z titulu nemajetkové újmy podle zák. č. 82/1998 Sb. v platném znění, kdy tvrdila, že jí vznikla nemajetková újma v souvislosti s rozhodnutími zaměstnavatele, kterými byla přeřazena z odborného pracoviště do dohledu nad silničním provozem, tj. na místo s nižším služebním příjmem, a to jen z důvodu svého těhotenství, v čemž spatřovala diskriminaci z důvodu pohlaví.

Odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně v tom, že obecné soudy nejsou povolány přezkoumávat služební vztahy navazované rozkazem příslušného orgánu policie, resp. jeho rozhodnutím, a rovněž nemohl ani přezkoumat, ani předběžně postup policejních orgánů rozhodujících o zařazení žalobkyně do konkrétní funkce a hodnosti, a ani její platové ohodnocení. Toto nevyplývá ani z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, na které žalobkyně odkazovala. Tímto rozsudkem Krajský soud v Plzni zrušil rozhodnutí ředitele Policie ČR, Správy Západočeského kraje, ze dne 21. 3. 2007 a rozhodnutí ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Sokolov, ze dne 24. 12. 2006, a současně věc vrátil žalované, tj. řediteli PČR, Správy Západočeského kraje, k dalšímu řízení. Z jakých důvodů se tak stalo, je uvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí, a podle odvolacího soudu z něj nelze dovodit podklad pro posouzení rozhodnutí ohledně přeřazení žalobkyně jako rozhodnutí nezákonného, zakládající důvody pro přiznání nároku, jehož se domáhala. V tomto ohledu pak odvolací soud nesouhlasí s odvolacími námitkami žalobkyně, jestliže rozhodnutí o přeřazení žalobkyně byla zrušena, žalobkyně ukončila služební poměr u policie a netrvala na rozhodnutí, pak podle odvolacího soudu za tohoto stavu nelze ani dovodit, že nárok žalobkyně se opíral o nezákonné rozhodnutí.

V této souvislosti lze odkázat na ust. § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., v platném znění, podle kterého bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění.

Jak je uvedeno výše, Krajský soud v Plzni se ve svém rozsudku nezabýval problematikou, zda jím zrušenými rozhodnutími došlo k diskriminaci žalobkyně. Toto nebylo ani předmětem dalšího řízení, k němuž ani nedošlo.

Za tohoto stavu, a zejména s přihlédnutím k žalobním tvrzením, neexistoval podklad pro posouzení hledisek, z nichž by bylo možné dovodit, k jaké nemajetkové újmě v případě žalobkyně v důsledku zrušených rozhodnutí ve správním řízení došlo. Ostatně sama žalobkyně v tomto ohledu nic netvrdila, a ani neprokazovala.

Z důvodů uvedených shora odvolací soud shledal rozhodnutí soudu I. stupně věcně správným a jako takové je podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil nejen ve výroku o věci samé, ale i ve výroku o nákladech řízení.

Žalované ani v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly, proto odvolací soud rozhodl o nich shodně jako soud I. stupně.

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně - Obvodního soudu pro Prahu 7.

V Praze dne 7. prosince 2011

JUDr. Jaroslava Chaloupková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová